

ОРГАНИЗАЦИОННО-ХОЗЯЙСТВЕННЫЙ МЕХАНИЗМ ГОСУДАРСТВЕННОГО ВЛИЯНИЯ НА СФЕРУ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ

Череповский Е. В.

Исследованы вопросы организации хозяйственной деятельности как системы мероприятий, направленных на рациональное присоединение в пространстве и времени элементов хозяйственной системы соответствующего уровня. Рассмотрены различные правовые формы влияния, в том числе путем установления определенных правил осуществления хозяйственной деятельности в различных отраслях народного хозяйства.

Ключевые слова: организационно-хозяйственная деятельность, хозяйственно-правовое обеспечение, формы влияния на хозяйственную деятельность.

ORGANIZATIONAL- ECONOMIC MECHANISM OF STATE INFLUENCE ON THE ECONOMIC SPHERE

Cherepovskiy E. V.

The questions of the organization of economic activity as a system of measures aimed at the rational connection in space and time elements of the economic system the appropriate level in article are investigated. The different legal forms of influence, including by establishing certain rules for performing economic activities in different sectors of the economy are disclosed.

Key words: organizational and economic activities, economic and legal support, forms of influence on economic activity.

УДК 346.22.332.021

ЗМІСТ ТА РІВНІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ: ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Т. І. Швидка, аспірантка

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Розглянуто конкурентоспроможність національної економіки в багаторівневому її аспекті на мікро-, мезо- та макрорівнях. Обґрунтовано необхідність такої диференціації відповідних об'єктів, аби докладно і предметно

розробити систему господарсько-правових засобів та механізмів впливу держави на відповідну властивість національної економічної системи.

Ключові слова: конкурентоспроможність, економічна політика держави, законодавче забезпечення конкурентоспроможності.

Постановка проблеми. Державна економічна політика щодо конкурентоспроможності має виходити з багатоаспектності та динамічного характеру конкурентоспроможності як економічної властивості національної економіки, диференціації відносин, що виникають із цього приводу за різноманітними критеріями, як і складу відповідних відносин.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема конкурентоспроможності досить інтенсивно досліджується вітчизняними та зарубіжними вченими. Серед вітчизняних науковців слід відмітити праці Л. Антонюк, В. Александрової, Я. Базилюка, Ю. Бажала, Я. Белінської, В. Гальчинського, В. Гейця, В. Дергачової, Я. Жаліло, Б. Кваснюка, І. Крючкової, М. Скрипниченка, Л. Федулової, А. Філіпенка, В. Мунтіяна та ін. У зв'язку з подальшим розвитком і поглибленням світогосподарських відносин тема зростання конкурентоспроможності потребує докладного вивчення з точки зору як економіки, так і господарського права.

Формулювання цілей. В умовах процесу глобалізації та інтернаціоналізації проблеми забезпечення конкурентоспроможності виходять на перший план, оскільки лише конкурентоспроможність гарантує виживання товаровиробника і на внутрішньому, і на зовнішньому ринку. Конкурентоспроможність товару є виявом конкурентоспроможності підприємства, а конкурентоспроможність останнього відображає конкурентоспроможність країни в цілому, тобто конкурентоспроможність національної економіки. Таким чином, конкурентоспроможність як мета господарсько-правового впливу держави та систематика господарсько-правових засобів, що мають бути застосованими, повинна бути диференційована між рівнями її реалізації для визначення чинників, що тією чи іншою мірою впливають на певний економічний рівень вияву конкурентоспроможності.

Виклад основного матеріалу. В умовах світової економічної глобалізації та інтернаціоналізації зокрема надзвичайно загострюється міжнародна економічна конкуренція між країнами за джерела факторів виробництва (капітал, робоча сила, ресурси, технології), конкурентна боротьба між центрами економічної сили (НАФТА, ЄС, Південно-Східна Азія) за розподіл світових ринків та поширюється їх вплив на інші країни, спостерігається формування нових регіональних лідерів. У сучасному конкурентному середовищі адекватно відображаються якісні зміни структури світової економіки, спричинені насамперед динамічними інтеграційними процесами на мікро- та макроекономічному рівнях. Як функціонально, так і географічно суттєво змінився

світовий ринок, а характер конкуренції в усіх його сегментах набув нових глобальних рис. Отже, універсальною вимогою до сучасних національних економік та національних суб'єктів господарювання є конкурентоспроможність товарів і послуг, що ними виробляються. Усе більше зростає суперництво національних економік, наднаціональних угруповань та транснаціональних корпорацій за контроль над ринками, стратегічними та інтелектуальними ресурсами, транспортними коридорами. За таких умов конкурентоспроможність є ключовою властивістю, що дозволяє національним економікам та національним товаровиробникам існувати та розвиватися, а населенню відповідних країн – розбудовувати особисті оптимістичні плани на майбутнє. Незважаючи на процеси глобалізації, роль держави не зменшилась, а навпаки, сталась переорієнтація цілей в якісній площині. Якщо раніше основні зусилля держава зосереджувала на проведенні протекціоністської політики, то в сучасних умовах основна функція держави – забезпечити глобальну конкурентоспроможність національної економіки [11]. Тому питання конкурентоспроможності національної економіки є дуже актуальним, а пошук шляхів для його вирішення має стати елементом державної структурної політики України.

Отже, конкурентоспроможність національної економіки, національних товаровиробників та окремих товарів і послуг, що ними виробляються, є найважливішим і визначальним показником ефективності економічної політики держави.

Ураховуючи це, слід передбачити, що завдання такого масштабу має отримати власне, цілком системне законодавче забезпечення з позицій як господарсько-правового регулювання, так і правового забезпечення державного менеджменту, бюджетних пріоритетів в економічній сфері. Однак цього фактично не сталося. Ні Конституція України [1], зокрема серед норм, що визначають базові засади функціонування економічної системи та основні повноваження органів державної виконавчої влади у сфері економіки, ні ГК України, що в ст. 10 докладно визначив напрями економічної політики держави, не фіксують увагу законодавця на цьому питанні (винятком можна назвати лише визначення структурно-галузевої політики держави, що відповідно до ст. 10 ГК України спрямоване на забезпечення конкурентоспроможності вітчизняної продукції) [2].

Слід зазначити, що подальше ігнорування законодавцем і правовою політикою проблеми законодавчого та організаційного забезпечення зростання конкурентоспроможності національної економіки як стрижневого компонента фактично будь-якого впливу держави на економічні відносини стає питанням, що виходить на рівень національної економічної безпеки. (Не випадково серед загроз національним інтересам і національній безпеці України в ст. 7

Закону України «Про основу національної безпеки України» прямо зафіксоване положення щодо низької конкурентоспроможності продукції [3].)

З метою вирішення питань підвищення конкурентоспроможності економіки України в умовах європейської та євроатлантичної інтеграції в 2005 р. було ухвалено Розпорядження Президента України «Про деякі питання забезпечення конкурентоспроможності національної економіки в процесі європейської та євроатлантичної інтеграції», в якому запропонувалося розробити і затвердити у першому півріччі 2006 р. з урахуванням результатів зазначеного громадського обговорення Державну програму забезпечення конкурентоспроможності національної економіки в процесі європейської та євроатлантичної інтеграції. Іншим завданням в Розпорядженні був перегляд чинних програм розвитку галузей економіки з метою включення до них заходів, спрямованих на підвищення конкурентоспроможності національної економіки, та передбачення під час розроблення проектів таких програм відповідних заходів [4]. Але ці завдання так і не були виконані, і Програма забезпечення конкурентоспроможності не отримала законодавчого закріплення ні як окремий документ, ні як структурний підрозділ у складі будь-якої іншої програми економічного розвитку, у той час як це питання потребувало врегулювання на державному рівні. Вимагає розробки спеціальна доктрина, а вже на її базі і повинна бути розроблена Програма забезпечення зростання конкурентоспроможності національної економіки.

В умовах процесу глобалізації та інтернаціоналізації проблеми забезпечення конкурентоспроможності виходять на перший план, оскільки лише конкурентоспроможність гарантує виживання товаровиробника і на внутрішньому, і на зовнішньому ринку. Конкурентоспроможність товару є виявом конкурентоспроможності підприємства, а конкурентоспроможність останнього відображає конкурентоспроможність країни в цілому, тобто конкурентоспроможність національної економіки [8].

Стан конкурентоспроможності національної економіки, вітчизняних товарів та послуг, окремих підприємств усередині країни має стати одним із головних об'єктів державної економічної політики.

Згідно із статтями 9 та 10 ГК України держава здійснює економічну політику, основними напрямками якої є: структурно-галузева, включаючи промислову, аграрну, будівельну та ін.; інвестиційна; антимонопольно-конкурентна; зовнішньоекономічна; грошово-кредитна; цінова політика; політика інституційних перетворень та ін. Слід зазначити, що одним із найважливіших завдань реалізації цих напрямів економічної політики є забезпечення конкурентоспроможності, у першу чергу – глобальної конкурентоспроможності національної економіки та окремих суб'єктів господарювання, товарів та послуг, що ними виробляються [2].

У цьому сенсі зростання конкурентоспроможності національного товаровиробника знаходиться у фокусі економічної політики держави, усіх основних її напрямів, а отже, означене завдання і забезпечується господарсько-правовими засобами, притаманними названим напрямам економічної політики. Таким чином, забезпечення високої конкурентоспроможності національного товаровиробника, його товарів та послуг передбачає селективний і комплексний підхід до визначення системи господарсько-правових інструментів досягнення такої конкурентоспроможності. Слід, однак, зазначити, що особливе місце в цій системі безперечно мають посісти правові засоби інноваційної політики держави.

Зрозуміло, що розбудова цілісної системи організаційних, фінансових, правових та інших засобів впливу держави на зростання рівня конкурентоспроможності національної економіки вимагає створення базового понятійного апарату, на підставі якого можна вести мову і про державну політику, і про господарсько-правове регулювання, і про оцінку діяльності відповідних органів держави.

Необхідно зазначити, що міжнародні економічні організації тривалий час використовують у своїй роботі індекси конкурентоспроможності національних економік. Такі індекси є інтегративними показниками, які, у свою чергу, утворюються в результаті урахування таких складових, як індекси конкурентоспроможності з економічного зростання, ділової конкурентоспроможності, глобальної конкурентоспроможності тощо.

Індекс глобальної конкурентоспроможності складається, зокрема, з 12 показників. Серед них: якість інститутів; інфраструктура; макроекономічна стабільність; якість людського капіталу (стан здоров'я, освіти, у тому числі професійної); ефективність ринку товарів та послуг; ефективність ринку праці; розвиненість фінансового ринку; технологічний рівень виробництв; обсяг внутрішнього ринку; конкурентоспроможність суб'єктів господарювання; інноваційний потенціал.

Важливо зауважити, що всі без винятку названі чинники, якими визнається стан глобальної конкурентоспроможності національної економіки, можуть і повинні стати об'єктами цілеспрямованого впливу з боку держави і власне суб'єктів господарювання за рахунок використання господарсько-правових засобів. В одному випадку такі засоби реалізуються в системі організаційно-господарських відносин і являють собою в першу чергу господарсько-правові засоби державного регулювання економічних процесів; у другому – у системі господарсько-виробничих відносин, де роль держави має виявлятися у створенні відповідного інформаційного забезпечення щодо новітніх технологій, обладнання, устаткування і в цілому стану світових ринків та інноваційних продуктів, що запроваджуються, а також у формуван-

ні вітчизняного ринку інноваційних продуктів, а головне – через створення відповідного договірно-правового регулювання, що дозволяло б ефективно реалізовувати приватні інтереси безпосередньо у виробничій сфері. Необхідною є розробка договірно-правових форм інноваційного інвестування, зокрема, шляхом прийняття та вдосконалення законодавства про комерційну концесію, фінансовий лізинг, трансфер технологій та ін.

Слід виходити з того, що конкурентоспроможність – це якісний стан процесу господарювання та його результатів. Однак зазначена економічна сутність цього феномену, яка одержала юридичне значення, – спрямованості господарсько-правового регулювання низки інститутів господарського законодавства, потребує врахування надзвичайно складної системи координат власного існування. Вірогідно, що державна економічна політика стосовно конкурентоспроможності має виходити з багатоаспектності та динамічного характеру цієї економічної властивості, диференціації відносин, що виникають із цього приводу, за різноманітними критеріями, як і зі складу відповідних відносин. Так уявляється, що доцільно виділити як суб'єктів конкурентоспроможності окремі підприємства, холдингові компанії і, що значно складніше, – кластери та національну економіку як таку, так і об'єкти конкурентоспроможності – товари та послуги, що, у свою чергу, мають визначатися відповідно до якісних характеристик ринків, на яких вони обертаються, особливостей правового режиму обігу відповідних товарів тощо. Сутнісними критеріями конкурентоспроможності є визначення її характеру – цінова, якісна, така, що базується на унікальних властивостях товарів та послуг тощо. Конкурентоспроможність може визначатися також у часовому контексті як поточна і стратегічна, перспективна тощо. Усі ці особливості мають ураховуватись шляхом обрання найбільш ефективних для кожного з випадків господарсько-правових засобів забезпечення, стимулювання та підтримки суб'єктів господарювання, що забезпечують зростання власної конкурентоспроможності, особливо в масштабі світового ринку.

Для цього слід виходити із розуміння досить складного, ієрархічного феномену конкурентоспроможності в економічній сфері. Слід відмітити, що на тих чи інших рівнях національної господарської системи поняття «конкурентоспроможність» характеризується за різними критеріями, а тому ця категорія повинна аналізуватися й оцінюватися по-різному. Сьогодні конкурентоспроможність відображається на всіх господарських рівнях:

- на мікрорівні (рівень товаровиробників – суб'єктів господарювання, і товарів та послуг, що ними виробляються);
- на мезорівні (рівень галузей та секторів);
- на макрорівні (рівень усієї економіки в цілому).

О. Горбашко, відмічаючи, що конкурентоспроможність є поняттям, яке застосовується лише до певного ринку, усю сукупність її факторів структурує у три основні групи [5]:

- технологічні;
- економічні;
- організаційні.

Так, конкурентоспроможність на мікрорівні виявляється насамперед на рівні окремих товарів та послуг, адже для споживача на перший план виходять такі властивості товару, як його ціна і якість. У свою чергу, власне цінові умови можуть впливати на конкурентоспроможність не тільки в абсолютній формі – через грошову вартість товару, а й умовами придбання товару (наприклад, шляхом надання кредиту тощо), а також умовами його споживання (наприклад, шляхом здійснення технічного обслуговування тощо). Таким чином, йдеться про так звану цінову конкуренцію, де відкривається досить велика кількість засобів державного регулювання, що можуть бути спрямовані на підвищення конкурентоспроможності саме в межах цінових та нецінових факторів. Такими можуть бути нормативи банківського споживчого кредитування, або обов'язкові стандарти технічного обслуговування, або посилений правовий захист інтересів споживача тощо.

Разом із тим якість товару може виходити за межі цінової конкуренції, коли споживач здійснює споживчий вибір на користь більш коштовного товару, але з урахуванням його високих споживчих властивостей.

Звичайно, конкурентоспроможність тих чи інших товарів, як правило, пов'язана із загальною конкурентоспроможністю підприємства – суб'єкта господарювання. Отже, у цьому разі об'єктом правового впливу стає сам суб'єкт господарювання з огляду на оцінку технічного або технологічного рівня виробництва, що йому притаманний. Адже конкурентоспроможність суб'єкта господарювання має визначитися не випадковими факторами кон'юнктурного характеру, а підтримуватися протягом максимально можливого строку і стосуватися максимальної кількості видів товарів та послуг, що ним виробляються. Тому особливого значення набуває проблема впровадження інноваційних продуктів, нових технологій у виробничу сферу підприємства, а з точки зору правового забезпечення цих процесів – створення спеціальних правових режимів інноваційної діяльності у сфері господарювання, або щонайменше – застосування окремих господарсько-правових засобів державної підтримки реалізації інноваційних проектів.

Зазначимо, що конкурентоспроможність суб'єкта господарювання визначається не тільки об'єктивними ціновими та якісними параметрами продукції, яка ним виробляється, безвідносно до того, отримала вона правову кваліфікацію як інноваційна чи ні. Надзвичайно важливими є фактори організації

експорту, включаючи збутові можливості на зарубіжних ринках. З правової точки зору в цьому плані важливими є державні програми підтримки експортерів (що, звичайно, не можуть суперечити вимогам СОТ), законодавче регулювання інвестування з України щодо створення дочірніх збутових підприємств або філій.

Важливим питанням у цьому контексті уявляється диференціація об'єктів конкурентоспроможності на додаткові групи, зокрема на товари та послуги на внутрішньому і зовнішньому ринках; конкурентоспроможність товарів споживання та товарів виробничого призначення; конкурентоспроможність послуг як окремого фактора. У свою чергу, самі товари мають розподілятися на реальні та віртуальні; традиційні та інноваційні тощо.

Якщо розглядати мезоекономічний рівень конкурентоспроможності, де вона визначається на галузевому рівні, то у деяких випадках конкурентоспроможність галузі визначається наявністю сировинних або енергетичних факторів виробництва, ефективністю або продуктивністю праці в галузі, ціновими факторами, такими як динаміка галузевих цін на сировину, напівфабрикати, заробітну плату і готову продукцію та існуючими в країні традиціями певних видів виробництва та відповідної ефективної професійної якості людського капіталу або ресурсу. Слід зазначити, що господарсько-правовими засобами цілком можливо впливати на умови накопичення капіталу, реалізуючи інвестиційну політику держави, визначати правові режими інноваційного інвестування. Велике значення для сприяння галузевій конкурентоспроможності можуть відігравати заходи валютно-фінансової політики, наприклад щодо зниження курсу національної валюти відносно курсів валют основних країн-імпортерів, або навпаки – заходи щодо підвищення купівельної спроможності споживачів на внутрішньому рівні, активізація державних закупівель як форма підтримки національного товаровиробника тощо.

Нарешті, найсистемнішою властивістю національної економіки є саме національна конкурентоспроможність, тобто макроекономічний рівень. До певної міри фактори, що її визначають, подібні до факторів галузевої конкурентоспроможності, до яких необхідно віднести загальний технічний рівень виробництва, якість професійної та вищої освіти, рівень продуктивності праці, функціонування ринку фінансових послуг, наявність національних інвестиційних ресурсів, а також інвестиційну привабливість країни для іноземних інвесторів.

Господарсько-правові засоби є дієвим механізмом у сфері підвищення конкурентоспроможності національної економіки. Господарсько-правовими засобами цілком можливо впливати на умови накопичення капіталу, інноваційну політику держави, визначаючи правові режими інноваційного інвестування. Потрібно визнати, що тією чи іншою мірою всі напрями економічної

політики держави більше або менше, але впливають на стан конкурентоспроможності національної економіки, конкурентоспроможності виробничої бази та виробленої продукції суб'єктів господарювання, адже не можна залишити за дужками антимонопольно-конкурентну, валютну, інвестиційну та інші напрями економічної політики держави.

Як зазначено в Концепції проекту Загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2017 року, схваленій Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 9 липня 2008 р. за № 947-р, структурно-інноваційне вдосконалення виробництва стає визначальним чинником розвитку та підвищення конкурентоспроможності [6], а отже, існує необхідність упровадження ефективних механізмів інноваційної політики, які забезпечують конкурентоспроможність економіки. Метою Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні є перехід на інноваційну модель розвитку економіки, модернізація виробництва, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому і зовнішньому ринках, запобігання впливу міжнародної фінансової кризи на розвиток економіки [7]. Підвищення конкурентоспроможності економіки та перехід на інноваційний шлях розвитку є ключовим завданням державної економічної політики. Результатом реалізації інноваційної політики держави має стати сутнісне підвищення конкурентоспроможності товарів та послуг, що традиційно виробляються в Україні, але в першу чергу – створення нових секторів, галузей та видів виробництв, заснованих на новітніх, проривних технологіях, конкурентоспроможність яких визначається їх унікальністю та наявністю правових режимів захисту прав інтелектуальної власності на об'єкти, що є складовими процесу виробництва або притаманні якісним властивостям самих товарів та послуг відповідної категорії.

Що стосується інвестиційної політики, то в цьому напрямі існує необхідність забезпечення відновлення інвестиційної активності суб'єктів господарювання, суттєвого поліпшення ефективності використання інвестицій для цілей модернізації виробництва та інфраструктури, розширення випуску конкурентоспроможної на внутрішньому і зовнішніх ринках продукції та послуг. Для реалізації цих напрямів було прийнято Державну цільову економічну програму розвитку інвестиційної діяльності на 2011–2015 роки, метою якої і є створення умов для активізації інвестиційної діяльності, спрямованої на модернізацію реального сектору економіки та забезпечення сталого економічного розвитку [9].

Також має значення й результативність регуляторної політики держави, адже формування прозорого і чіткого механізму взаємодії органів державної влади і суб'єктів підприємницької діяльності, зменшення втручання центральних і місцевих органів виконавчої влади у діяльність суб'єктів господарю-

вання забезпечить зниження адміністративного тиску та сприятиме зменшенню трансакційних витрат підприємців, що, у свою чергу, впливатиме на зниження собівартості, а отже, і зростання конкурентоспроможності суб'єктів господарювання [10]. Важливим у цьому напрямі є також питання дерегуляції господарських відносин.

Висновки. Конкурентоспроможність як мета господарсько-правового впливу держави та систематика господарсько-правових засобів, що мають бути застосованими, повинна бути диференційована між рівнями її реалізації:

– мікрорівень, тобто рівень товарів і послуг та підприємств – суб'єктів господарювання;

– мезорівень – рівень галузей і секторів;

– макрорівень – рівень усієї економіки в цілому.

Саме диференціація об'єктів конкурентоспроможності дозволить створити необхідну концепцію конкурентоспроможності національної економіки, сформуванню відповідну політику держави та забезпечити її докладно розробленою системою державних цільових програм і нормативно-правових джерел, що запроваджували б адресне застосування необхідних господарсько-правових засобів.

Конкурентоспроможність як властивість національної економіки є інтегративним показником ефективності всіх напрямів державної економічної політики та усіх господарсько-правових механізмів, що спрямовані на їх реалізацію.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // Офіц. вісн. України. – 2003. – № 11. – Ст. 462.
2. Господарський кодекс України : затв. Верхов. Радою України 16 січ. 2003 р. № 436-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2003. – № 18, 19–20, 21–22. – Ст. 144.
3. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 черв. 2003 р. № 964-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.
4. Про деякі питання забезпечення конкурентоспроможності національної економіки в процесі європейської та євроатлантичної інтеграції : Розпорядження Президента України від 3 жовт. 2005 р. № 1184/2005-рп.
5. Горбашко Е. А. Конкурентоспособность промышленной продукции : учеб. пособие / Е. А. Горбашко. – СПб., 1991.
6. Концепція проекту Загальнодержавної цільової економічної програми розвитку промисловості на період до 2017 року : схвал. Розпорядженням Каб. Міністрів України від 9 лип. 2008 р. № 947-р.
7. Про затвердження Програми розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні : постановою Каб. Міністрів України від 2 лют. 2011 р. № 389.
8. Петров В. Конкурентоспособность / В. Петров // Ресурсы, Информация, Снабжение, Конкуренция. – 1999. – № 4.

9. Концепція проекту Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011–2015 роки : схвал. Розпорядженням Каб. Міністрів України від 29 верес. 2010 р. № 1900-р.
10. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності : Закон України від 11 верес. 2003 р. № 1160-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2004. – № 9. – Ст. 79.
11. Мунтіян В. І. Конкурентоспроможність національної економіки, як головний критерій економічної безпеки [Електронний ресурс] / В. І. Мунтіян // Механізм регулювання економіки. – 2009. – № 2 (40). – Режим доступу: <http://archive.nbuv.gov.ua>.

СОДЕРЖАНИЕ И УРОВНИ КОНКУРЕНТО-СПОСОБНОСТИ НАЦИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИКИ: ХОЗЯЙСТВЕННО-ПРАВОВОЙ АСПЕКТ

Швидка Т. И.

Рассмотрена конкурентоспособность национальной экономики в ее многоуровневом аспекте на макро-, мезо- и макроуровнях. Обоснована необходимость такой дифференциации соответствующих объектов, чтобы детально и предметно разработать систему хозяйственно-правовых средств и механизмов влияния государства на соответствующее свойство национальной экономической системы.

Ключевые слова: конкурентоспособность, экономическая политика государства, законодательное обеспечение конкурентоспособности.

CONTENTS AND LEVELS OF COMPETITIVENESS OF NATIONAL ECONOMY: ECONOMIC AND LEGAL ASPECTS

Shvidka T. I.

The competitiveness of the national economy in terms of its multilevel aspects on micro-, meso- and macrolevels in the article is examined. The necessity of such differentiation of corresponding objects in order to thoroughly and objectively develop a system of economic and legal means and mechanisms of state property of the respective national economic system is found.

Key words: competitiveness, economic policy, legislative providing of the competitiveness.